

să prețuim mângâierile!

SUPĂRAREA SOFIEI

Mama se apropie de pat. Ghemuită sub plapumă, Sofia este încordată ca un arici. Se simte vinovată pentru că ieri a încercat să strice garajul din cuburi al fratelui ei, Răzvan, și își amintește că a fost certată. Nu mai vrea să facă nimic, iar fapta ei o pune pe gânduri! Oare mama o mai iubește după ce s-a supărat atât de tare? Să se ridice să meargă la școală? Nu! Să se îmbrace cu rochia aceea care nu-i place? Niciodată! Să coboare în bucătărie să ia micul-dejun? Exclus! Plânge, e îmbufnată, dar până la urmă se îmbracă și înghite două tartine. În timp ce mama încearcă să o pieptene, strigă: „Au, mamă, mă tragi de păr!” Cu ghiozdanul în spate, e gata să iasă din casă cu fratele ei mai mic, Răzvan. Sofia spune mereu „fratele meu mai mic”, dar, de fapt, Sofia și Răzvan sunt gemeni. Răzvan s-a născut doar la unsprezece minute după ea! Cum el e mai înalt, tata spune că Sofia s-a născut prima ca să fie toată lumea fericită...

Sofia și Răzvan merg de obicei singuri la școală, mai puțin iarna, când e ger, iar soarele vrea să doarmă mai mult și se trezește mai târziu ca să le lumineze drumul. Gemenilor nu le este frică, dar se țin totuși de mână... Satul Poiana se află de cealaltă parte a pădurii, după ce treci râul.

Astăzi, soarele transformă ceața de dimineață într-un nor de lumină. Toamna creează în jurul copiilor o horă de culori. Frunzele roșii, galbene și verzi dansează în jurul trunchiurilor scorțoase și al tufelor de afine lucioase. Acest spectacol frumos aduce bucurie în inima lui Răzvan, dar inima Sofiei este încă tristă.

De fiecare dată la intrarea în pădure, copiii aud strigătul strident al gaiței: Cârri, cârri! Frumoasa pasăre, paznic al pădurii, avertizează toate animalele locului de sosirea gemenilor. Când își ia zborul, copiii au uneori norocul să zărească printre crengile stejarului fulgerul albastru al bătăii sale de aripi. Totuși, în dimineața asta, spre marea mirare a copiilor, gaița vorbește s-a așezat în mijlocul drumului, sărind și strigând cu îngrijorare, de sub frumoasele-i mustăți negre:

— Copii, vă văd trecând în fiecare dimineață, dar azi se întâmplă ceva. De ce ești tăcută, Sofia?

— Sunt tristă și inima mă apasă, îmi vine să plâng, chiar să strig cât pot de tare și să bat din picioare!

— Fă ca mine: cântă! Sunt unii care cântă mai frumos decât mine, dar atunci când încep să cânt, aduc liniște tuturor animalelor, și celor mici, și celor mari. Iar asta îmi este de ajuns ca să fiu fericită!

Sofia încă simte că are un nod în gât, care o împiedică să cânte. Se gândește la mama sa.

Ajunși în mijlocul pădurii, copiii parcă aud o voce strigând: „Sofia! Răzvan!” Dar ei nu văd nimic, doar un covor de frunze arămii, și se strâng și mai tare de mână. Deodată, frunzele încep să se miște: e vulpea, de culoarea toamnei, care s-a ridicat din vizuină în patru labe.

— Dragii mei, vă văd trecând în fiecare dimineață. Dar parcă azi se întâmplă ceva. Sofia, de ce ești încruntată?

— Sunt tristă și inima mă apasă, îmi vine să plâng, chiar să strig cât pot de tare și să bat din picioare!

— Fă ca mine: mă joc de-a v-ați ascunselea toată ziua și, când nimeni nu mă vede, mândria că am câștigat mă face să țopăi de bucurie!

Abia își termină vorbele că dispăru tăcută printre frunzele uscate.

Dar Sofia știe că nu are timp de joacă, poarta școlii ar putea să se închidă în orice clipă.

Să prețuim mângâierile!

În cele din urmă, copiii ajung la un poduț. De acolo nu mai au mult până la școală. Ceața s-a risipit, iar apa râului este atât de limpede azi, încât pe fundul apei se văd câteva pietre care se odihnesc. Răzvan se oprește și strigă de bucurie când vede un rac.

— Grăbește-te, o să întârziem! îi spune Sofia neliniștită.

În acel moment, din undele râului se aude o voce blândă.

— Dragii mei, vă văd trecând în fiecare dimineață! Ce-ai pățit, Sofia? De ce îți ții pumnii strânși astăzi? Întreabă racul discret.

— Sunt tristă și inima mă apasă, îmi vine să plâng, chiar să strig cât pot de tare și să bat din picioare!

— Fă ca mine: dansează! Alunec prin apele curgătoare, trec de la o piatră la alta, înaintez în zigzag printre razele care se reflectă în adâncuri, mă distrez dintr-o nimica toată!

Însă lacrimile Sofiei se preling încetisor pe obraji și nu vrea să danseze. Împreună cu fratele ei aleargă spre școală, care e acum foarte aproape. Sofia și Răzvan își văd deja colegii aflați în curtea școlii.